

Θοδωρής Δημητρακόπουλος

Η ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ 804

ΝΟΥΒΕΛΑ ΓΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΗ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ
ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Θοδωρής Δημητρακόπουλος

Η ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ 8^{ΟΥ}

ΝΟΥΒΕΛΑ ΓΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΗ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ
ΣΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

ΙΣΒΝ: 978-618-86821-0-8

Να πάη πίσω ντρέπεται, να πάη εμπρός φοβάται.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ

1.

8^ο Γυμνάσιο, ίδιο όπως και τόσα, έχει καλούς μαθητές, μέτριους έχει και κακούς, έχει και καθηγητές, που βαριούνται οι πιο πολλοί, έχει προαύλιο μικρό κι αίθουσα εκδηλώσεων, κυλικείο που πουλά μόνο ανθυγιεινά, 2 μπασκέτες χαλασμένες, μια σημαία ελληνική που 'χει χρόνια, να πλυθεί, έχει όμως και ομάδα, τι ομάδα δηλαδή, δεν έχει ποτέ κερδίσει, του ποδόσφαιρου ντροπή.

Μα καινούργιος γυμναστής ήρθε με μετάθεση, μακεδόνας, όλο ζωή, τον λεν κύριος Κρατερό, κι είπε στον διευθυντή, ότι όνειρό του είναι, ν' αποκτήσει το σχολείο μια ομάδα πρότυπο. Άκουσε ο διευθυντής, χαμογέλασε φιλικά, σύνταξη έπαιρνε του χρόνου, τι τον νοιάζανε αυτά, «φυσικά κύριε συνάδελφε» του 'πε πολύ γελαστά, μα βιαζότανε να φύγει, σπίτι είχε κοκκινιστό, και το έφτιαχνε η γυναίκα του, θα 'τρωγε μια κατσαρόλα, «πώς να τον ξεφορτωθώ;» άρχισε να σκέφτεται, «κύριε συνάδελφε, κάντε ό,τι νομίζετε», τι χαρά ο Κρατερός, τη μαμά του πήρε τηλέφωνο, «ευτυχώς ο διευθυντής είναι προοδευτικός» η μαμά του όλο χαρά «να προσέχεις Κρατερέ μου», συνταξιούχος ήταν δασκάλα, κάτι ήξερε απ' αυτά.

2.

Το επόμενο πρωί έβγαλε ανακοίνωση, το απόγευμα το ίδιο, έπειτα απ' το σχόλασμα, θα γινόταν επιλογή της ομάδας του σχολείου, όποιος ήθελε μπορούσε να δηλώσει συμμετοχή. Στήθηκε όλος χαρά στο μικρό το γηπεδάκι, είχε και ωραία λιακάδα, μα δεν πάτησε κανείς. Μάζεψε τα πράματά του κι έτοιμος ήταν να φύγει, όταν να σου ξαφνικά, 3 παιδιά απ' το πουθενά. «Εδώ είναι για την ομάδα» «ναι ναι φυσικά» 1^η Γυμνασίου κι οι 3, ο ψηλός ο Θοδωρής, μαθητής του 17, τέρμα έπαιζε μια ζωή, ο κοντούλης ο Ιάσων, για παρέα είχε πάει, «δεν πειράζει, αμυντικός», σκέφτηκε ο Κρατερός, και ο τρίτος ο Γιαννάκης, 1,80 και χοντρός, μα ήτανε καλό παιδί, «και εσύ αμυντικός», «πού 'ναι οι υπόλοιποι;» ρώτησε ο Θοδωρής, «θα βρεθούνε και αυτοί» είχε αμυντική γραμμή!

Δεν μπορούσε ο Κρατερός να ηρεμήσει μια στιγμή, άλλους 4 χρειαζόταν, πού μπορούσε να τους βρει; Το σκεφτόταν διαρκώς, άκρη όμως πού να βρει; κι όπως έφευγε μια μέρα έπειτα απ' το σχόλασμα, είδε έξω απ' το σχολείο, 2 αδέρφια τσιγγανάκια, με κουτάκι από σπράιτ παίζανε, λες και ήταν μπάλα, «παιδιά εδώ πάτε σχολείο;» τον κοιτάξανε περίεργα, πράγματι ήταν μαθητές, μα όχι τακτικοί πολύ, όποτε ήθελαν πατούσαν, δίχως τσάντες και βιβλία, είχαν μείνει 2 φορές, ως και στη γυμναστική ! τυπικά όμως ήταν μαθητές κανονικοί, τους προσκάλεσε στα GOODY'S «πάρτε ό, τι θέλετε» παραγγείλανε απ' όλα και τα κάναν μια χαψιά, είπανε, ότι θα φέρναν κι ένα ξαδερφάκι τους, μαθητής ήταν κι αυτός, όμως πούλαγε σφουγγάρια, τι χαρά ο Κρατερός, είχε βρει μεσαία γραμμή!

Μα παρ' όλη τη χαρά του, αγκαθάκι στην καρδιά, σέντερ φορ δεν είχε βρει, κι είναι απαραίτητος, ρώτησε τ' άλλα παιδιά, του 'πε ο Ιάσονας για έναν που 'χε έρθει πρόσφατα, από Σομαλία, Σουδάν, πάντως μαύρος ήτανε και τον λέγανε Σιράμ, «φερ' τον φερ' τον να τον δω» να σου ήρθε ένα παιδάκι, κοντό και καχεκτικό, φοβισμένο, σοβαρό, «ξέρεις μπάλα;» τον ρωτούσε, λες και ήτανε χαζό, ΝΑΙ του είπε σοβαρά και μια μπάλα άρπαξε, άφωνος ο Κρατερός, άφωνοι και όλοι οι άλλοι, τι ταλέντο ο μικρός, μια ομάδα μοναχός, είχαν βρει τον σέντερ φορ! πήγε, για να τους κεράσει, θέλανε όλοι παγωτό...

3.

Άρχισαν τις προπονήσεις, μα χρειάζονταν δουλειά, χάλια ο τερματοφύλακας, άμυνα αδύναμη, η μεσαία η γραμμή εντελώς απείθαρχη, μόνος του μπροστά ο Σιράμ, κι όπως είδε ο Κρατερός, δεν τον άκουγε ο μικρός, όχι από αγένεια, μα δεν καταλάβαινε, ντράπηκε να του το πει, τον φιλόλογο πάει, να βρει, να του πει να τον προσέξει, τι το ήθελε ο δόλιος, ο φιλόλογος τα πήρε και του άρχισε τις φωνές, τι καταγγελίες του είπε πως θα κάνει στο σωματείο, τι στο υπουργείο θα τον πάει, τι μηνύσεις, τι αγωγές, κι όλοι οι συνάδερφοι στον φιλόλογο αλληλέγγυοι, υποστήριξη δηλώσαν στον κύριο Τσουρέκα.

Τι να κάνει ο Κρατερός, τόπο έδωσε στην οργή, πήρε μια γραμματική και ένα συντακτικό, κι άρχισε αυτός να κάνει ιδιαίτερα στον Σιράμ, τ' απογεύματα στο σπίτι του 'κανε μαθήματα, ούτε λόγος για λεφτά, πού να βρίσκανε δηλαδή, άνεργοι κι οι δύο γονείς, όλη μέρα αναστενάζαν, «ο μπαμπάς στη Νιγηρία ήτανε καθηγητής, μα ο Πρόεδρος ο νέος δεν τον ήθελε εκεί» κι η μαμά του τον κερνούσε ένα πράσινο ζουμί, πιο άθλιο δεν είχε πιεί, όχι όμως πώς να πει, ήταν τόσο ευγενική η κυρία Μαριτού.

Κι απ' την άλλη ο Κοσμάς, ο Λουκάς κι ο Δαμιανός (έτσι λέγαν τα γυφτάκια, ο πατέρας τους πιστός) έρχονταν όποτε το θυμούνταν, κι όλο πλάκα έκαναν, μα χειρότερο απ' όλα, η υπόλοιπη ομάδα όταν φτάνανε οι τρεις τους, έκρυβε τα πράματά της, μην τους κλέψουν τα λεφτά, μην τους πάρουν τα κλειδιά, και στα σπίτια τους μπουκάρουν και τα κάνουν όλα να. Το κατάλαβε ο Λουκάς και τους ζήτησε το λόγο, «ο πατέρας σου

κλέφτης είναι, έκανε και φυλακή» «ο μπαμπάς μου εμένα μου 'πε απ' τους γύφτους μακριά». Για να είμαστε ακριβείς, δεν είχε κάνει φυλακή, για κλοπή έφαγε 3 χρόνια, αλλά με αναστολή. Όμως και τα τσιγγανάκια έχουνε κι αυτά ψυχή, νόημα έκανε ο Λουκάς φύγανε κι οι 3 μαζί. Τι να τους παρακαλά ο καημένος ο Κρατερός, τι να τους ζητά συγνώμη εκ μέρους των συμπαικτών, και οι 3 ανένδοτοι, την ομάδα παρατήσαν. «Καλά τα 'πες ρε Λουκά» για τα σπίτια τους κινήσαν.

Μα όταν έφτασε στο σπίτι, δεν μπορούσε να ηρεμήσει, έπαιξε ηλεκτρονικά, έφαγε ένα κρουασάν, ήρθε τότε κι ο μπαμπάς του, «πώς παν τα ποδόσφαιρα;» «τα παράτησα δεν πάω» «χάσανε τον Μαραντόνα» είπε κι έβαλε τα γέλια, κι όλο να το κοπανά, «MARANTONA MARANTONA» δεν τον ήξερε ο Λουκάς, μα ήταν σαν να τον χτυπούσε στο κεφάλι με σφυρί, το επόμενο πρωί φώναξε τους άλλους δύο, και τους είπε, πως θα παίξουν στην ομάδα του σχολείου, «Ό, τι πεις εσύ Λουκά» και το ίδιο απόγευμα, τι χαρά ο Κρατερός που τους είδε ν' αριβάρουν, ήταν βέβαια σοβαροί, τίποτα σαν να μην έγινε, πήγε όμως ο Θεοδωρής και τους ζήτησε συγνώμη, γέλασαν τότε κι αυτοί «ΠΑΜΕ ΓΙΑ ΠΡΟΠΟΝΗΣΗ».

Προχωρούσε η ομάδα, έδενε όλο πιο πολύ, μάθανε τα τσιγγανάκια καμιά πάσα να πετάν, καταλάβαινε ο Σιράμ, έστρωσε κι η άμυνα, μέχρι που αρχίσαν να έχουν στις προπονήσεις θεατές, στην αρχή κανά 2-3, έπειτα μια ντουζίνα, ήρθαν βέβαια και κορίτσια, άντε να γίνει δουλειά, άρχισαν τα τσαλιμάκια, η φιγούρα σύννεφο, τι να κάνει ο Κρατερός, απαγόρευση να βάλει; Όλοι τους μικρά παιδιά, τη ζωή βλέπαν σαν χαρά, πού να κάτσει, να εξηγεί, τι Γολγοθά έχουν μπροστά, εξετάσεις και ακμή, και ανύπαρκτους γονείς, και ξανά μανά εξετάσεις κι άθλιους καθηγητές, και να βρουν τον εαυτό τους, αν τον βρίσκανε ποτέ,

κλάματα και χωρισμούς κι εξετάσεις από πάνω, ας ξεσκάγανε λιγάκι, είχανε καιρό για θλίψη..

Κι είναι μέσα στις κοπέλες μια ψηλή η Μαργαρίτα, κι όλο την κοιτά ο Ιάσων, κι όλο εκείνη τον κοιτά, το 'δε κι ο προπονητής και του άρχισε τις σπόντες, «σε κοιτάζει η Μαργαρίτα» «πες της ραντεβού να βγείτε» «μα μου ρίχνει ένα κεφάλι τη γουστάρει και ο Πάρης...» «ρε εσένα σου αρέσει;» «μου αρέσει, μου αρέσει».

Την επομένη ο Ιάσων μετά απ' το σχόλασμα, τη συνόδεψε στο σπίτι, μα δεν έμενε μακριά, με το ζόρι 5 λεπτά, γι' αυτό έπιασε κουβέντα, βγήκε τότε η μαμά της, στο μπαλκόνι να τινάξει ένα τόσο δα πανάκι και τον κοίταξε στραβά, πάνω του τα 'κανε ο Ιάσων κι έφυγε στα βιαστικά. Στην προπόνηση όταν τα 'πε, τον πιάσανε στο δούλεμα, δεν τους άκουγε εκείνος, το μυαλό στη Μαργαρίτα.

4 .

Προπονήσεις προχωρούσαν, όλο και πιο δυνατοί, η μεσαία η γραμμή έκανε τα τσαλιμάκια και στην άμυνα 2 στύλοι, εύζωνοι κανονικοί, μα αυτός που 'ταν μαγεία, που 'κανε τη διαφορά, ήταν ο μικρός Σιράμ, μες στο αίμα του το είχε, σ' άλλη χώρα άμα ήταν, θα 'χε ανακαλυφθεί, θα του κλείνανε συμβόλαιο, θα είχε καθηγητή και θα ζούσαν οι δικοί του σ' έπαυλη κανονική, στην καλύτερη εδώ πέρα να τελείωνε το σχολειό, και μετά ντελιβεράς, να παίρνει τον βασικό, μπάλα μόνο στην τιβί, κι άμα δεν έχει και NOVA, μόνο στιγμιότυπα στις ειδήσεις, πριν πέσει, να κοιμηθεί.

Κι όταν τον έπιανε λύπη, άνθρωπος ήταν κι αυτός, πήγαινε κι έτρεχε στο γήπεδο, παραδίπλα προπονούσαν της Ελληνογαλλικής, ιδιωτικό σχολείο, κορυφαίο, ιστορικό, με τα δίδακτρα 1 έτους έπαιρνες αυτοκίνητο, και οι παίκτες δεν θυμίζαν μαθητές, μικρά παιδιά, σαν στρατιώτες σοβαροί κάνανε προπόνηση, και μιλάμε, ξέραν μπάλα, με ταλέντο, τεχνική, είχαν έναν σέντερ φορ, ένα αντιπαθητικό, μα χαιρόσουν να τον βλέπεις, έμεινε ο Κρατερός, κι ο προπονητής πιο δίπλα, άλλος αντιπαθητικός, αυστηρός σαν στρατηγός, τον στρατό του να ελέγχει, έφυγε ο Κρατερός, δεν μπορούσε να δει άλλο.

Κι όσο ο καιρός περνούσε, όλο έδενε η ομάδα, τα παιδιά άρχισαν να κάνουν κι έξω απ' το σχολείο παρέα, στου Σιράμ πήγαν το σπίτι, τον καλέσανε κι αυτόν, και μια μέρα ο Γιαννάκης έπειτα απ' το σχόλασμα κάλεσε τα τσιγγανάκια, σπίτι του ταινία να δουν. Οι γονείς του όλο δουλεύαν, οδοντίατροι και οι δύο, μόνος έμενε

όλη μέρα, δεν του άρεσε αυτό, κοίταζαν τα τσιγγανάκια «τι παλάτι είναι αυτό», τηλεόραση θηρίο, βάλανε είδαν τον KING KONG, έφτιαξε και πίτσα σπέσιαλ, φάγανε και παγωτό, ο Κοσμάς κάποια στιγμή, 2 λίτρα σπράιτ ήταν αυτά, τουαλέτα επειγόντως, ευτυχώς πρόλαβε στο τσακ, όταν βγήκε, είδε δίπλα το δωμάτιο του Γιαννάκη, φίσκα ήταν στα παιχνίδια και τα ηλεκτρονικά, όλο χρώματα οι τοίχοι, γαλανό, πορτοκαλί, το δικό του μια τρύπα, ένα κουτί από μπετόν, κρύο χειμώνα-καλοκαίρι, να περνάνε ποντικοί, μόνο του πήγε το χέρι, ούτε είδε καν, τι πήρε, το 'βαλε μέσα στην τσέπη, πίσω πήγε στο σαλόνι, τίποτα σαν να μην τρέχει, κι έκατσε, ταινία να δει. Όταν γύρισε στο σπίτι, το 'βγαλε από την τσέπη, μια φιγούρα ACTION FORCE, αστροναύτης γαλανός, «τόσα έχει δεν θα του λείψει» τον κοιτούσε διαρκώς, μα το επόμενο πρωί, πριν από την προσευχή, τον Γιαννάκη έψαξε, να βρει, τη φιγούρα να του δώσει, «δεν πειράζει κράτησε την» του 'πε εκείνος γελαστός, άρχοντας όμως ο Λουκάς, δώρο του 'κανε κι αυτός, τουμπερλέκι ασημί, να βαράει στις γιορτές.

5.

Μια μέρα ο Κρατερός ανακοίνωσε, πως πρέπει η ομάδα στολή να έχει, έγινε κακός χαμός, «κόκκινη κατακόκκινη» «όχι ρε να είναι μαύρη», άλλος ήθελε γαλάζια, άλλος πράσινη ανοιχτή, μα είπε ο προπονητής «θα 'ναι κατακίτρινη!». Στην κυρία την Κική, συνοικιακή μοδίστρα, έκανε παραγγελία της ομάδας τις στολές, 6 κατακίτρινες και 1 φούξια βαθιά, κι ούτε λόγος για λεφτά, απ' την τσέπη του ο Κρατερός, κι ένα απόγευμα στην προπόνηση έφτασε μ' ένα κουτί, εν τω άμα οι μικροί καταλάβανε, τι έφερνε, τις φορέσανε αμέσως, για προπόνηση πού μυαλό, βγάλανε φωτογραφία, τι κι αν είχε συννεφιά, στο προαύλιο το γκρίζο μια όαση φωτεινή,

Ένα Σάββατο πρωί βγήκε η ανακοίνωση, την επόμενη βδομάδα ξεκινούσε το πρωτάθλημα, στου Γιαννάκη πήγαν το σπίτι, που 'χε υπολογιστή, και στραβά να τους κοιτάζουν η μαμά και ο μπαμπάς, υποβάλανε την αίτηση, όλα πια ηλεκτρονικά, τα στοιχεία των παικτών, ηλικίες κλπ. και πατήσαν το κουμπί το μπλε της υποβολής, όλο το ΣΚ εκείνο δεν κοιμήθηκε κανείς τους, τη Δευτέρα το απόγευμα έγινε η κλήρωση, και αντίπαλός τους βγήκε το Γυμνάσιο Αβγουλέα. Στου προπονητή το σπίτι πήγαν για ενημέρωση, αναλυτικά τους είπε, τι είχαν να περιμένουν, όλα πλουσιόπαιδα, παίζανε επιθετικά, μα η ομάδα του 8^{ου} δεν φοβόταν τώρα πια, «άμυνα άμυνα άμυνα» είπε ο προπονητής, με βαριά καρδιά δεχτήκαν, μα αντίρρηση καμιά.

Την ερχόμενη Τετάρτη για του Αβγουλέα κινήσαν, είχαν γήπεδο που πληρούσε όλες τις προϋποθέσεις, τι προαύλιο ωραίο, όλοι οι τοίχοι καθαροί, είχαν μέχρι και κηπάκο με τριαντάφυλλα,

ζουμπούλια, μα στο γήπεδο όταν μπήκαν, τους κοπήκανε τα πόδια, μια κερκίδα εναντίον τους, σαν ρωμαϊκή αρένα, και δεν είχανε κανένα, μοναχά η Μαργαρίτα είχε έρθει για παρέα, τι βρισιές τους εκτοξεύαν, τι κουτάκια τους πετούσαν, μα δεν ίδρωνε το αυτί τους και ξεκίνησε το ματς. Πρώτο ημίχρονο αμφίροπο, τέλειωσε 0-0, και στο 2^ο τα ίδια, η παράταση αχνόφεγγε, μα σε μια στιγμή ο Λουκάς, που 'χε βαρεθεί ν' ακούει όλο ΓΥΦΤΕ απ' την εξέδρα, τις ευγένειες παρατάει, και αφού έκλεψε τη μπάλα, μια βολίδα ευθύς τραβάει, πήγε κατευθείαν στο γάμα, ο γκολ κίπερ άγαλμα, πάγωσε το γήπεδο, υποκλίθηκε ο Λουκάς, μετά από 2 λεπτά σφύριξε ο διαιτητής τη λήξη, η ομάδα μια αγκαλιά, του 8^{ου} η πρώτη νίκη!

6.

Την επόμενη ημέρα όταν πήγαν στο σχολείο, όλοι τους χειροκροτήσαν, μαθητές-καθηγητές, και μετά την προσευχή μίλησε ο διευθυντής, τόνισε, πόσο είχε πιστέψει στην ομάδα εξαρχής, και ευχήθηκε να έχουν και στο μέλλον επιτυχίες, χειροκρότημα, φωνές μαθητές-καθηγητές, μα ήξερε ο Κρατερός, και οι παίχτες του το ΄ξεραν, πως στην πρώτη αποτυχία όλοι αυτοί θα τους ξεχνούσαν...

Στον επόμενο το γύρο πέσαν με το 9^ο, τους αιώνιους εχθρούς, χρόνια κράταγε η βεντέτα, κάποτε τους είχαν κάνει ένα γκράφιτι στον τοίχο, έδειχνε ένα λιοντάρι να τους κάνει μια χασιά, δεν το ξέχασαν ποτέ, το κρατούσαν από τότε.

Μα έλα που ο Κρατερός σαν προπονητής σωστός τις Σειρήνες δεν ακούει που τσιρίζουνε γλυκά, κάνει έρευνα όπως πάντα, κι ενημέρωση μετά, η ομάδα πειθαρχία ν' ακούει τον αρχηγό, η ομάδα του 9^{ου} σαν κι αυτούς λίγο πολύ, μα έχουν έναν σέντερ φορ που είναι σκέτο φαρμάκι, ποδοσφαιριστή γιός, μίλησε το dna, «Ιάσονα αυτός δικός σου» τον κοιτάζει έκπληκτος, από 'κείνη την ημέρα να ηρεμήσει δεν μπορεί, μια ζωή όλοι ζητάνε μια ευκαιρία να φανεί, μα όταν τελικά φανεί, δεν είναι όπως στις ταινίες, πιο πριν είχες την ελπίδα, τη συνήθισες τη γκρίνια, δύσκολη η αλλαγή, κι είναι κι η αποτυχία, 3 μερόνυχτα ο Ιάσων να ηρεμήσει δεν μπορούσε, μπουκιά να μην κατεβαίνει, μάτι δεν μπορεί να κλείσει, ευτυχώς η Μαργαρίτα όλο μηνύματα του στέλνει, και τη μέρα του αγώνα δίχως ύπνο, νηστικός, το σχολείο μαζεμένο, τι φωνές και τι κακό, όλα έφυγαν μεμιάς, είδε τον αντίπαλο, λίγο

πιο ψηλός απ' αυτόν, μ' ένα παλιοκοτσιδάκι, και τον κοίταξε κατάματα «ρε φοβάται και αυτός!»

Να σας πούμε περιττό, το αποτέλεσμα του αγώνα. Μα επειδή έχετε αγωνία, 2 λογάκια ας ειπωθούν. Του 9^{ου} το αστέρι, το βαρύ πυροβολικό, που τον ήθελε κι η ΑΕΚ (πού κατάντησε κι αυτή), ούτε που άγγιξε μπάλα, ο Ιάσων σαν σκυλί από δίπλα του να τρέχει, δεν τον άφησε στιγμή, εκνευρίστηκε στο τέλος και του έριξε μπουνιά, αποβλήθηκε αμέσως, όλα εύκολα μετά. Λίγο πριν το ημίχρονο πήρε μπάλα ο Σιράμ, κι αφού πέρασε 2 παίκτες και τον τερματοφύλακα, σε εστία αδειανή έσπρωξε απαλά τη μπάλα, κι αφιέρωσε το γκολ στους γονείς του που 'ταν εκεί, η μαμά του να λαλάει αφρικανικό τραγούδι, και μαζί όλη η κερκίδα, κι ο διευθυντής μαζί, **ΜΑΤΑΒΑΛΑ ΜΕΣΑΒΙΤΙ ΜΑΡΑΒΑΛΑ ΜΕΚΕΡΑ!** Και στο 2^ο ημίχρονο όλο και καλύτερα, φάουλ εκτελεί ο Λουκάς να το 2^ο το γκολ, από 'κει και πέρα όλα γίνανε πιο εύκολα, ο Σιράμ ξανά τη μπάλα, όλη την άμυνα περνά, στέκεται για μια στιγμή, λίγο τη μπάλα σηκώνει, παπ και πέρασε επάνω απ' τον τερματοφύλακα, 3-0 έτσι απλά. Μα στην τούρτα κερασάκι, ο Ιάσωνας και πάλι, λίγο πριν ο αγώνας λήξει, έριξε στραβοκλωτσιά απ' τη μια μεριά στην άλλη, ο γκολ κίπερ εκτός θέσης, να το 4-0, χρίστηκε ο Ιάσων σκόρερ, τι στα χέρια τον σηκώσαν (δεν ήταν και πολύ βαρύς), τ' όνομά του ρυθμικά φώναζε όλη η εξέδρα, μα αυτός τη Μαργαρίτα όλο έψαχνε, να βρει, κι αυτή του χαμογελούσε και του έστελνε φιλία, τι ευτυχισμένη μέρα, σε γωνιά ο Κρατερός, να κοιτάζει βουρκωμένος, μα δεν ήτανε σωστό να τον δούνε να δακρύζει, πρέπει ο προπονητής να 'ναι πάντα στιβαρός.

7.

Πώς τα πράγματα αλλάζουν, πώς τα φέρνει η ζωή, όλοι πλέον ασχολούνται με του σχολείου την ομάδα, βρήκανε και χορηγό, τη μπουτίκ τη ΘΑΛΕΙΑ, νέες τους έφτιαξαν στολές με το χορηγό στο κέντρο, πιο ωραίες ήταν αυτές, πιο μοντέρνες, απαλές, δώσανε και συνέντευξη σε εφημερίδα τοπική, στον ΔΙΑΒΑΤΗ, φυσικά παρών κι ο διευθυντής, ρώτησε ο δημοσιογράφος για τα προημιτελικά, ποιον φοβούνται, ποιον θα 'θελαν να 'χουνε αντίπαλο, «δεν φοβόμαστε κανέναν» σαν πορδή ο διευθυντής, κι αν κερδίζουν τελικά, του βραβείου τα λεφτά; «έχουμε καιρό γι' αυτά» να σου πάλι ο διευθυντής, τα παιδιά κι ο Κρατερός δεν σταυρώσανε κουβέντα.

Και δεν ήταν μόνο αυτό, μια μέρα στο σχολείο, σκάει μύτη ένας τσιγγάνος, σαν δαμάλι ήταν παχύς, του Κοσμά και Δαμιανού ήτανε ο αδερφός, ζήτησε το διευθυντή, 2 κουβέντες να του πει, προσπαθεί ο διευθυντής τυπικός να 'ναι μαζί του, του προσέφερε καφέ, γελαστός ήταν διαρκώς, μην τον πουν και ρατσιστή, και μπλεχτεί στα ξαφνικά, / κι άρχισε να λέει ο Αρτέμης (τ' όνομα του αδερφού), ότι δύσκολη η ζωή, τα ταλέντα σπάνια, το πρωτάθλημα αν κερδίζουν, ο παράς με την ουρά, κι η μεσαία η γραμμή ε η πιο σημαντική, τα παιδιά τα καημένα ήθελαν μια ανταμοιβή, ήδη τους είχαν ζητήσει από Α' Εθνική, «δηλαδή λεφτά ζητάτε;» ρώτησε ο διευθυντής, χαμογέλασε ο Αρτέμης, το χαμόγελο λειψό, «ΕΕΩ ΠΑΛΙΟΕΚΒΙΑΣΤΗ» ο Αρτέμης σκοτεινός, κι όταν γύρισε στο σπίτι, όλο νεύρα φουρκισμένος, κάλεσε τους 3 μικρούς να τους δώσει διαταγές, «τα ποδόσφαιρα κομμένα» «γιατί τι έγινε Αρτέμη;» «ρε ακούτε που σας λέω» και τους πήρε τις στολές, που η γιαγιά τις είχε

πλύνει και στεγνώνει απλωμένες, και τις έσκισε στα δύο, λες και ήτανε χαρτάκια, στα δωμάτιά τους πήγαν, λες και είχαν φάει ξύλο.

8.

Το επόμενο πρωί έγινε η κλήρωση, στα προημιτελικά η Ελληνογαλλική, ένα κόμπιασμα ένωσαν όλοι, βαριά έπεσε σιωπή, και δεν ήταν μόνο αυτό, έλειπε η μεσαία γραμμή, έψαχνε ο Κρατερός, να βρει αντικαταστάτες, τέτοια ώρα, τέτοια λόγια, ποιους ν' αφήσει, ποιους να πάρει, μετά από λίγη σκέψη, καταλήγει τελικά. 20 είχαν εμφανιστεί, διάλεξε 3 στην τύχη, ανακοίνωση έβγαλε, προπονήσεις ξεκινήσαν, μα όπως έδινε οδηγίες, τι να δει στα ξαφνικά, ο Κοσμάς και ο Λουκάς, κι από πίσω ο Δαμιανός, έφτασαν στο γήπεδο, γελαστοί, καμαρωτοί, «ρε τι πράματα ειν' αυτά» «άρχισαν χωρίς εμάς» τρέξανε, τους αγκαλιάσαν, τι χαρά ήταν αυτή, τίποτα ως μην κερδίζουν, αρκεί που 'ταν όλοι μαζί, «κι ο Αρτέμης;» «ποιος τον κλάνει» γέλια πάλι και κακό, «αρκετά ρε με τα γέλια» «πάμε για προπόνηση» ήταν εκείνη τη μέρα μια απόλαυση σωστή, όλα τέλεια τα κάναν, βρίσκονταν με κλειστά μάτια, ο Λουκάς σε μια στιγμή έκανε ένα ψαλιδάκι, τύφλα να 'χει ο Μαραντόνα, και ακόμα πιο πολύ, δεν είχε ο Μαραντόνα έναν αδερφό Αρτέμη, μες στις γειτονιές γυρνούσε, με τη μπάλα του γλεντούσε, ενώ αυτά τα καημένα το κεφάλι στον ντορβά βάζαν για το τίποτα, μόλις τέλειωνε όλο αυτό, γύφτοι θα ήταν ξανά «μπράβο μπράβο ρε Λουκά!»

Και το ίδιο κιόλας βράδυ έγιναν όσα φοβόταν, έβλεπε ο Κρατερός τον ΕΛΑΦΟΚΥΝΗΓΟ, όταν χτύπησε κουδούνι, στο κατώφλι ο Λουκάς φοβισμένος να κοιτά, είχε στο κούτελο σημάδι, γδάρσιμο στο δεξί χέρι, τα 'χασε ο Κρατερός, έψαξε για ιώδιο, «το γαϊδούρι θα του δείξω θα πάω και θα του μιλήσω» «δεν θ' αλλάξει τίποτα»

είπε ο Λουκάς θλιμμένα. Κι αφού του 'βαλε ιώδιο, δεν ήξερε, τι να πει, «θέλεις κάτι για να φας;» του 'φτιαξε ένα τοστάκι, τηλεόραση χαζέψαν, «μπορώ εδώ να κοιμηθώ;» τι να πει ο Κρατερός, του 'στρωσε στον καναπέ, ξύπνησε μέσα στο βράδυ, εφιάλτη είχε δει, πήγε, λίγο νερό να πιεί, ο Λουκάς κοιμότανε, ήσυχος, σαν αγγελούδι, τι σκληρή που 'ναι η ζωή.

9.

Έφτασε η Μεγάλη Μέρα, τα Προημιτελικά, ο διευθυντής στην προσευχή έβγαλε ανακοίνωση, κήρυξε ημιαργία, μέχρι και την 3^η ώρα, μετά όλοι τους στα σπίτια, όλοι να ετοιμαστούνε, τα πανό να φτιάξουνε, ν' αγοράσουν σερπαντίνες, και το απόγευμα στο γήπεδο, την ομάδα να στηρίξουν, μάζεψε ο Κρατερός, την ομάδα να εμψυχώσει, δεν είπε λόγια παχιά, μακριά από ρητορείες, «να περάσετε καλά» και αρχίσανε τα γέλια! Απ' το δρόμο ένα ταξί κόρναρε «γεια σας παιδιά»

Γήπεδο ωραίο με γρασίδι, κι οι κερκίδες καθαρές, και στη μια την πλευρά της Ελληνογαλλικής οι οπαδοί όλοι σεμνοί, τίποτα δεν ακουγόταν, μα απ' την άλλη την πλευρά του 8^{ου} οι οπαδοί, τι πανό, τι καπνογόνα, τι πετούσανε χαρτιά, να φωνάζουν ρυθμικά «8^ο 8^ο », κι όταν βγήκαν οι ομάδες, τι κακό ήταν αυτό, σείστηκε όλο το γήπεδο, της Ελληνογαλλικής τρόμαξαν οι οπαδοί, μα η ομάδα τους ψύχραιμη, τίποτα δεν ακούγανε, πρόσωπα πετρωμένα.

Βγήκε κι ο διαιτητής, ένας κύριος σοβαρός, στη δουλειά εφοριακός, από χόμπι διαιτητής. Σέντρα και το ματς αρχίζει, σκούρα όμως τα πράματα, της Ελληνογαλλικής δεν αστειεύονταν καθόλου, είχαν έναν σέντερ φορ, ρε τι πράμα ήταν αυτό, 1,60 με το ζόρι, μα στιγμή δεν σταματούσε, ο καημένος ο Ιάσων τι μαρτύριο πενούσε, να του έχει βγει η γλώσσα, να μην ξέρει, τι να κάνει, σε κάποια στιγμή τον χάνει, και τον Θωδωρή περνά, έγινε το 1-0 κι ήταν στο 7' ακόμα, έπεσε το ηθικό, δεν κρατιόταν κι ο μικρός, μιλάμε για σέντερ φορ, τι να κάνει κι ο Ιάσων, τι να κάνει κι ο Γιαννάκης, έτρεχε εδώ κι εκεί, μα σε μια

στιγμή τη μπάλα από πάνω του περνά, τρίπλαρε το Θοδωρή και το έβαλε έτσι απλά. 2-0 στο 22' πάγωσαν οι οπαδοί, της Ελληνογαλλικής απ' την άλλη χειροκρότησαν απλά, **60** σαν κάτι αναμενόμενο, κάτι φυσιολογικό. Μα έλα που ο προπονητής είχε διαφορετική ματιά γι αυτόν τίποτα δεν ήταν απλά φυσιολογικό με τους παίκτες του μιλούσε σαν να μην ήταν παιδιά ούτε λόγος για διασκέδαση, τη χαρά του παιχνιδιού παίζανε, για να κερδίσουν, τον αντίπαλο να σκίσουν κι απ την άλλη ο Κρατερός να φωνάζει ΠΑΜΕ ΠΑΙΔΙΑ.

Ήρθε η κατάρρευση, άρχισε ο Κοσμάς τσαλίμια μα εκεί αυτά δεν περνούσαν, δύσκολα τα πράματα, δεν αρκούσε απλά ταλέντο, μια σπίθα στην ψυχή, και του πήρανε τη μπάλα δίχως να το καταλάβει, με τα μάτια τους κλειστά πάσες οι άτιμοι αλλάζαν, να σου πάλι ο σέντερ φορ μπρος από το Θοδωρή, πλασεδάκι ήρεμο, έγινε το 3-0.

Μα η ζωή κρύβει εκπλήξεις, σπάνιες αλλά υπαρκτές, όπως πήγαινε στη σέντρα με βαριά καρδιά ο Σιράμ, του 'ριξε ο σέντερ φορ ένα βλέμμα που το ήξερε καλά, έτσι τον είχαν κοιτάξει δάσκαλοι και γείτονες, έτσι τον κοιτούσαν στο δρόμο, έτσι και στα μαγαζιά, και το είχε βαρεθεί, δεν το άντεχε άλλο πια. Άρπαξε λοιπόν τη μπάλα, την ομάδα όλη περνά, πέρασε και τον γκολ κίπερ, έναν αντιπαθητικό, κι έκανε το 3-1 σείστηκε το γήπεδο, του 8ου οι οπαδοί πολύ πιο εκδηλωτικοί.

Στο ημίχρονο ο Εμίλ (ο άλλος ο προπονητής) έβαλε κάτι φωνές, τύφλα να χει ο Μουρίνιο, απ την άλλη ο Κρατερός δεν τους έβαλε φωνές, ούτε λόγους έβγαλε, ούτε τους είπε παχιά λόγια, ήρεμος και γελαστός τους είπε να διασκεδάσουν.

2ο ημίχρονο της Ελληνογαλλικής ξεκινήσαν δυνατά, μα όλα ήτανε φιγούρες, τσαλιμάκια χωρίς ουσία, το μισό ημίχρονο πέρασε χωρίς κάτι να γίνει, βαρεθήκαν οι θεατές, αγγαρεία πια το

ματς, ξαφνικά ο Θοδωρής ρίχνει μακρινό βολέ, κοντρόλ κάνει ο Δαμιανός και χωρίς να το σκεφτεί ρίχνει με φαλτσάκι σουτ 3-2 έτσι απλά.

Θαύματα όμως δεν συμβαίνουν στη ζωή μας έτσι απλά, μετά από λίγη ώρα πάλι γκολ ο σέντερ φορ, ο διαιτητής κοιτάζει το ρολόι του διαρκώς/ σέντρα δείχνει τελικά 4-2 τελικό, η Ελληνογαλλική στα ημιτελικά περνά, κι η ομάδα του 8ου επιστρέφει στα γνωστά, 40 μα αν βρισκότανε κανείς άσχετος, περαστικός, σίγουρα θα νόμιζε, πως το 8ο είχε κερδίσει. Βουρκωμένος Κρατερός, ούτε που ήξερε, τι να πει, ο Σιράμ χαμογελούσε και ο Θοδωρής γελούσε, ο Ιάσων αγκαλιά είχε πάρει τη Μαργαρίτα, είπε τότε ο Δαμιανός «πάμε όλοι για παγωτό!» το περίπτερο αδειάσαν, κι όταν ο περιπτεράς ρώτησε, ποιος θα πληρώσει, όλοι το διευθυντή δείξαν όλο χαρά, τι να έκανε κι αυτός με πολύ βαριά καρδιά την καρτούλα έβγαλε, μα τον αποζημιώσαν, τραγουδάκι του έβγαλαν, «ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΝΑΕΙ Η ΖΩΗ ΟΤΑΝ ΘΑ ΒΓΕΙ ΣΤΗ ΣΥΝΤΑΞΗ!» και για μια μέρα κι αυτός ξέχασε το βραδινό, κι είχανε εκείνο το βράδυ πεινιρλί πολιτικό.

10.

Και το επόμενο πρωί είχαμε τα σχετικά, όταν στο προαύλιο μπήκαν, όλοι τους χειροκροτήσαν, δάσκαλοι και μαθητές και 2 καθαρίστριες, κάποια κορίτσια βουρκώσαν, κάποια το 'ριξαν στο κλάμα, κι όλο να χειροκροτάνε, όλο και πιο δυνατά, βάλανε και στα μεγάφωνα μουσική ανεβαστική, το **WE ARE THE CHAMPIONS** φυσικά, μα επειδή πολύ τραβούσε, βγήκε ο διευθυντής, κι είπε όλοι να μαζευτούνε, για να κάνουν προσευχή. Τα μπουρίνια του είχε κι αυτός, το προηγούμενο το βράδυ/ η γυναίκα του τον έπρηξε για το κέρασμα που 'χε κάνει. Ο Σιράμ την προσευχή και την είπε τέλεια, πρόβες έκανε για μέρες, όμως άξιζαν τον κόπο. Μετά πήγανε στις τάξεις κι η ζωή το δρόμο της πήρε.

Τον επόμενο καιρό δεν συνέβησαν πολλά, η Ελληνογαλλική πήρε το πρωτάθλημα, και τα 3 τσιγγανάκια τις παρουσίες αραιώσαν, κι όταν πήγαιναν, τουρίστες, ώσπου χάθηκαν τελείως. Μια μέρα ο Κρατερός πέτυχε τον Δαμιανό, ο μικρός γύρισε αλλού, κι έμεινε ο γυμναστής με το χέρι σηκωμένο, μια κοπέλα εκεί δίπλα για τρελό τον πέρασε.

Μα συνέχισε να κάνει στον Σιράμ μαθήματα, όλο και βελτιωνόταν, άνετα πλέον μιλούσε, ήθελε να μάθει κι αρχαία, να σπουδάσει, να προκόψει, μα έπειτα από λίγο καιρό φύγανε για Γερμανία, «ο μπαμπάς λέει εκεί θα περνάμε πιο καλά», και σκεφτόταν τον καημένο, τον μικρούλη τον Σιράμ, άντε φτου κι απ' την αρχή να μαθαίνει γερμανικά.

Και μια μέρα που θλιμμένος ήταν ο Κρατερός να σου μπρος του ο Ιάσων, γελαστός,

καμαρωτός, 2 ταλέντα είχε βρει, έναν σέντερ φορ κοντούλη, πιο κοντό κι από αυτόν, σε κανέναν δεν μιλούσε, πάντα ήταν μοναχός, μα όταν έπιανε τη μπάλα, άλλος άνθρωπος τελείως, ρε τι πράμα ήταν αυτό, κι έναν άλλο, ωραίο μέσο, βορειοηπειρώτης αυτός, ήτανε λίγο μαγκάκι, αλλά όχι κακό παιδί, κι άλλον έναν είχε υπόψη, θα τον κοίταζε κι αυτόν, σκάουτερ πια ο Ιάσων, και το είχε πάρει ζεστά, «φερ' τους μετά το σχόλασμα, να δω, τι ψάρια πιάνουν» ελατήριο ο Ιάσων έφυγε όλος χαρά. Και του Κρατερού η θλίψη έφυγε έτσι απλά.

